

בין סירייהבישול נופלת ההשראה על אורה תמיד

סוריאליזם במיטבח

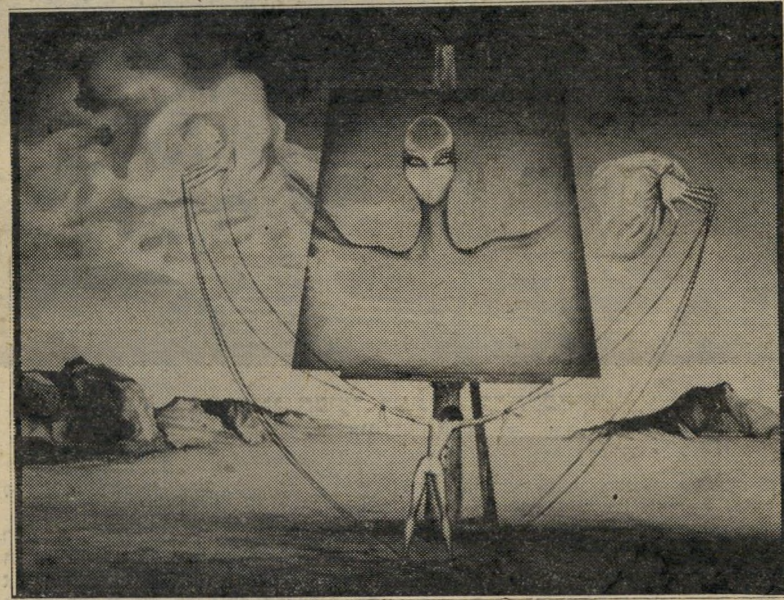
מכורה לסיפורי אגדות ולסיינס־פיקשן היתה אורה תמיד עוד מילדותה. היום היא יוצרת עולמות כאלה על הכב במיטבח.

אורה המשיכה לצייר במיטבח, ואת יצירי רותיה הציגה בצינעה, בבתי מכרים. כשי ביקשה להתקבל לאגודת הציירים, ביקשו ממנה תעודות ופירוט השכלה פורמלית. והיא אומרת: "ויתרתי על כל העניין, בגלל הקריטריון המשונה הזה. לא דרשו ממני משום־מה, עבודות על רמה. הם רצו לראות רק תעודות."

תערוכתה הראשונה של אורה בארץ תיפתח בשבוע הבא, בגלריה של יעל זאבי. יעל ראתה את העבודות שלי כשי הזרתי לארץ, מספרת אורה, ולמעשה אימצה אותי מאז. זוהי גם ההודמנות הראשונה שלי לזכות בהכרה ציבורית, שהיא חלק בלתי־נפרד מחייו של כל אמן. עזרה פעילה מגיש גם הבעל. היהלומן הנמרץ, שהצליח להתבסס היטב בארץ מאז חזר מאמריקה, נתגלה כבעל ידי־זוהב וחוש אסתטי מפותח. "הוא בונה עבורי את מיסד גרות הציורים בטוב־טעם", אומרת אורה. "אני סומכת עליו בעיניים עצומות בנושא הזה. מה שעוזר לי במיוחד, בהבנה שלו

במיטבח

מציירת אורה בהפסקות שבין מילוי תפידה כאם וכעקרת־בית. "אני מצליחה לידי ביטוי בציורי הדין. הוא מבין את המישפחה וחיי הבעל עוזר לי ותומך בי לאורך כל את החשיבות שיש לציור עבורי."

בנבלי היצירה

הוא שמה של תמונה זו. "אני פשוט עבד ליצירה שלי, ממש כפי שהתמונה ממחישה". מתוודה אורה. "אין לי אומנס השכלה פורמלית בציור ובתיאוריות של אמנות, אבל בציור הסוריאליסטי אין בלופים. כאן נבחנים בשליטה במיכחול, וחייבים לדעת לעבוד."

הישיבה בארצות־הברית שלושה בנים: דויד (10), ארי (8) ורמי (6). "כשדויד הגיע לגיל בית־ספר, לא יכולתי יותר להתחזק שם מעמד", אומרת אורה. היא לקחה את שלושת הבנים ובאה לארץ לביקור, שהפך ישיבת־קבע, וזה היה בדיוק לפני ארבע שנים. אלי הבין שהחלטה שלי סופית, היסל את העסקים ומכר את הרכוש, והצטרף אלי. שנינו לא מצטערים על כך, עד היום."

סוג מסויים של שירה, אבל אני שולטת במיכחול יותר טוב מאשר במילים. התחלתי לחפש דרכים לברוח לעולם סגור משלי, היא החלה בלימודי הציור בגיל 12. אצל לואי זדה, "הוא עשה לי טובה גדולה בזה שלא הפריע לי לצייר כמו שרציתי", היא נזכרת. "מאוחר יותר, בתקופת הצבא, למדתי בבית־הספר אבני, וזו היתה תקופה איזמה. איש לא שם לב אלי, ולא קיבלתי שום הוות־דעת או התייחסות לעבודה שלי. סתם ישבתי והעקתי מודלים."

"אחרי הצבא הייתי מוכרחה לצאת קצת מהמיסגרת. יצאתי לטיול לארצות־הברית, ושם קיבל אותי קרוב־מישפחה רחוק בשם אלי, שירד לשם כמה שנים קודם־לכן. זה לקח בדיוק שבועיים. יום אחד, כשערכנו קניות בסופרמרקט ענקי בניו־יורק, הוא הודיע לי שאנחנו מתחתנים, וכך היה."

המיסגרות

של הבעל

אורה הצליחה לשכנע את אלי לחזור ואומנס, כעבור חודשים אחדים הגיע הזוג הטרי לישראל. "המישפחה לא קיבלה אותנו כלי־כך יפה", היא מספרת, "ולמרות שאבי בעל אמצעים לא מעטים, סירבו לעזור לנו והערימו לנו קשיים בדרכנו. חטפנו ייאוש, וכשלא הצלחנו להסתדר כאן חזרנו לאמריקה, שם אלי הצליח יפה בענף היהלומים."

"באמריקה התחלתי לצייר ברצינות. תחילה בסיגנונות שונים, כמו אימפרסיוניזם וקוביזם, אבל לאט־לאט הגעתי לסיגנון הסוריאליסטי, שבו אני מסוגלת באמת לבטא כל רעיון וכל קטע־חלום שנשאר לי בזיכרון. השתתפתי, עם עוד ציירים צעירים, בתערוכות נודדות באיזור ניו־יורק, והייתי על סף ההצלחה, אבל לא היתה לי מנוחה שם". "לזוג, שהצליח להסתדר יפה בשכר־נתייקרה בניו־יורק, גולדו במשך

אורה (33) מצביעה על תמונה של ילדה, המחזיקה בשני בלונים שבתוכם דיוקנאות של גבר ואשה. "כשההורים שלי רואים את התמונה הזו, הם מודעזעים", היא אומרת. "הם מבינים אותה היטב, גם בלי שאסביר להם מה שמסתתר מאחריה." אורה היתה בת שלוש בלבד כאשר נפרדו הוריה. המשבר נתן את אותותיו הקשים בילדה, שהחלה מחפשת בתוך עצמת מה שנגזל ממנה. "יש דברים", היא מתוודה, "שאני רוצה להגיד בלי לצעוק, וזו הדרך שלי. בשבילי, הציורים הם בעצם

פני אמת אחד הציורים הסוריאליסטים האופייניים לאורה: אישה והמטכה שלה.